

Bærum Golfklubbs 30 års utvikling (1972 – 2002)

Fortalt og skrevet av Gunnar Kjørseth.

Dette er et notat med bakgrunnen for og utviklingen av Bærum golfklubb. Notatet er ment som informasjon for klubbens medlemmer i fremtiden slik at historikken ikke glemmes etter hvert som klubbens "gründere" og sentrale aktører de første år forsvinner.

Litt om forhistorien, oppstart og betingelser.

Klubbens historie startet med etablering av et interimsstyre allerede i 1972. Senere, i 1974, ble klubben formelt organisert med et styre, registrert og meldt inn i NGF. Men allerede i 1967 hadde idrettssjef Frøystad i Bærum kommunes Park & idrettsetat fremkastet ideen om en golfbane i Bærum.

De første optimistiske år som golfklubb ble brukt til å lete etter egnede arealer for et 18 hulls baneanlegg. Dette viste seg meget vanskelig da det den gang var sterke krefter imot å bruke noe som helst av dyrket eller dyrkbar mark til golfaktiviteter.

Et par år senere og etter flere avslag på fylkesnivå, fikk man Bærum kommune interessert i å fremme et formelt prosjekt for en golfbane i Bærum (26.06.1975). Kommunen fikk etablert et "utvalg" som skulle arbeide for å finne et egnet område. Utvalget hadde med representanter fra kommunen, klubben og fylket. Man anbefalte til slutt et område på gårdene Burud, Hellerud og noe fra Kirkeby, nedre i Lommedalen. Etter fortsatt motgang i offentlige fylkesorganer ble saken anket til departementet før man endelig fikk positivt vedtak i 1986. Ref Stortingsforhandling nr 37, 1986 hvor det under statsråd Sissel Rønbeck ble fattet endelig vedtak om golfbane i Bærum.

Dette vedtak og senere vedtak i kommunen var også avgjørende for to vesentlige forhold i klubbens baneutbygging og senere drift:

Klubben fikk ingen økonomisk støtte i Bærum kommune.

Det ble også krevd at arealleien til Kommunen som eide over 2/3 deler av banearealene, skulle være markedstilpasset.

Under den politiske behandlingen krevde Fremskrittspartiet som støtteparti til Høyre at klubben skulle "greie seg selv" økonomisk.

Resultatet ble at betingelsene for medlemskap da ble mer kostbart enn man hadde regnet med.

Banearealet på ca. 450 mål var i utgangspunktet for lite for å bygge en sikker og god 18 hulls bane på. Banearkitekt, banekomite og klubbens styre måtte derfor akseptere en banekvalitet som var vesentlig dårligere enn det man hadde tenkt seg tidligere både av hensyn til arealet, men også på grunn av økonomiske forhold.

Planlegging og anlegg av bane og omgivelser.

Etter endelig godkjenning opprettet styret en banekomite med fokus på anleggsteknisk, og golfaglig ekspertise, hentet blant klubbens egne medlemmer. Banekomiteen under ledelse av Gunnar Kjørseth planla og styrte baneprojektet frem til anleggsarbeidene startet i 1989.

På den tiden fantes knapt noen erfarne, norske banearkitekter. Det var samtidig meget høy aktivitet innen golfbygging i Sverige slik at det ikke lyktes å få engasjert noen anerkjent svensk banearkitekt innen den tid og med de resurser klubben rådte over.

Den ene av to tilgjengelige norske landskapsarkitekter med noe erfaring fra golfbanebygging, Hans I. Kjærem, ble engasjert. Ved senere års ombygginger og utvidelser av banen, har klubben for det meste brukt en velrenommert svensk banearkitekt, Jeremy Turner for slike arbeider. Banen ble bygget av entreprenør O.Skaaret AS i 1989 og 1990 med den offisielle spillestart 15.juni 1991.

Allerede før dette, ble det utført mye dugnadsarbeide med etablering av drivingrange, noen nærspillsarealer og istandsetting av den gamle og dårlig vedlikeholdte våningsbygning (Hellerud gård, som klubben hadde kjøpt) til klubbhus. Rangen de første to år lå på det arealet som senere ble til hull 18. Dette ble et samlingssted for golfaktivitet i klubben og Bærum fra 1988 med pro Nigel Hunt som engasjert fra første stund.

Kostnadene for selve banen ble på ca. 12 mill. kroner og nesten nøyaktig som budsjettert. Planleggingen var i stor grad gjort som dugnadsarbeide av banekomiteens medlemmer sammen med banearkitekt.

Komiteen fortsatte med anbudsinnhenting, evaluering og oppfølging i byggetiden mens det ble engasjert inn utenforstående byggeleder for å følge opp arbeidene daglig.

Styret, under Arne K Braathens ledelse var på den tid både modige og beslutningsdyktige som igangsatte et såpass stort prosjekt nesten bare med lånte penger. Men allerede da hadde man tro på en kommende utvikling av golfen generelt og at Bærum golfklubb ville få de nødvendige medlemmer for å få det hele finansiert.

Oppstartsproblemer viste seg raskt, nemlig ved merkbar arealmangel og snau økonomi. Allerede første året måtte klubben søke fylkets landbrukssjef om tillatelse til å bruke et av de innesluttete jordbruksområder som driving range. Det ble akseptert ved å omdisponere det midlertidig for 9 år etter at eier Løvenskiold ikke motsatte seg det. (Flere regulerte, innesluttete jordbruksarealer innen baneområdet var lite interessante til oppdyrking både pga størrelse og dårlig lønnsomhet innen landbruket generelt)

Ellers var man sørgelig klar over at banen manglet mye, bl.a. bredere fairways og bedre ryddet rough. Utslagsstedene var alt for små og nesten alle greener var både for små og for lite spennende. Men økonomien var den begrensende faktor. Det var tydelig mange ting å ta fatt på.

Den økonomiske situasjon ved anleggsstarten var slik at det var liten interesse for å låne ut penger til golfbanebygging. Bankene ble forespurt, men var lunkne pga mangel på sikkerhet i f.eks. fast eiendom. Det aksepterte tilbud fra Finansbanken gjenspeilet vår (og bankens) tro på at vi fikk nok medlemmer og at klubben ville greie seg økonomisk (dvs ikke gå konkurs). Som sikkerhet ble akseptert retten til å drifte golfklubb.

Drift og forbedringer de første årene.

Administrasjon:

Det viste seg at tilstrømmingen av nye medlemmer ble stor. Ja, så stor at man måtte bremse opptaket for ikke å få for mange "billige" medlemskap det første året. Det var nemlig lovet en rabatt for de som meldte seg inn tidlig. Første året steg medlemstallet til ca 800 og man tok inn nye ca.500 det neste.

Etter hvert som det ble flere kvalifiserte spillere i klubben og presset fra besøkende øket, ble også driften av klubb og baneanlegget mer kostbart enn antatt. (pga blant annet øket slitasje av banen, utbedring av adkomst vei, parkering, drivingrange, brakker, kloakk-håndtering og annet) Det ble

nødvendig å øke totalantallet til ca 1400 for å kunne investere og få en forsvarlig drift. Det var liten stemning på årsmøtene for å øke årskontingenten til det som var nødvendig uten å øke medlemsantallet.

Med ca 1400 medlemmer øket behovet for en mer profesjonell administrasjon og bedre styring av driften. Det var nødvendig med bedre service i form av informasjon, ved utstedelse av diverse kort, organisering av spill, turneringshåndtering mm. Det nyttet ikke å basere seg hovedsakelig på dugnader og gratisarbeide slik man var vant fra tidligere år. Deltids sekretær (Kari Hedenstad) ble ansatt og fungerte alene i ca. et år. Det viste seg snart at hun ikke maktet det relativt omfattende administrative arbeid alene. Det ble en urimelig belastning på daværende formann Terje Klepp.

Gunnar Kjørseth ble ansatt i deltids stilling som daglig leder fra mai 1990, så vidt innen banens uoffisielle prøvespill i juni. Senere ble ny sekretær (Ingegjerd Wilberg) ansatt først på deltid og ikke lenge etter også hun på full tid.

Banestell:

For banens vedlikehold og stell ble entreprenør O. Skaaret AS engasjert. Man oppnådde derved å utsette investeringer til maskinelt utstyr.

Nyansatt greenkeeper, Stål Bø fikk også tid til å samle mer erfaring. Han var nærboende gårdbruker med mekaniker utdanning og var villig til å prøve seg som baneansvarlig på tross av at han var en av de ivrigste "protestanter" til golfbanen i tidligere år. Erfarne greenkeepere var det vanskelig å få tak i den gang. I de påfølgende år ble Stål Bø kurset og gitt anledning til å tilegne seg mest mulig erfaring i banens drift.

Baneutbedringer:

Med stor pågang av golfere og en kontingent som etter hvert ble lagt på et relativt høyt nivå (synes de fleste), fikk klubben anledning til å forbedre på endel av de verste banemangler de første år.

Under en meget aktiv banekomite og mangeårig leder Per Chr. Lie sammen med greenkeeper, ble først endel randsoner forbedret til klippbar rough.

Hull 2 viste seg tidlig å gi så mange baller "out" og ned til naboeiendom at den måtte bygges om av sikkerhetsmessige grunner til Hull 2 og 3. For å få dette til måtte vi igjen få tillatelse fra fylket om midlertidig omdisponering av innesluttete jordbruksområder til utvidelse av våre fairways. Dette ble ettervert gjort også for hullene 3, 4, 5, 9, 11 og 14. Alle steder var det hovedsakelig breddeutvidelser uten alt for kostbare anleggsarbeider.

Hull 14 viste seg også fort å være et sikkerhetsproblem som ble forsøkt løst med utvidelser bort fra den gamle "Bispeveien" som er populær blant turgåere og ryttere. Tiltak for å bedre sikkerheten ble igangsatt med beplantning, skjermende netting og bruk av "out of bounce".

Greener.

De første 2-3 driftsår var det altså mest fokus på å forbedre banestandarden, mens man ikke var så opptatt av gresskvalitet og krav til spilleflatene. etter hvert kom imidlertid ønske om bedring særlig av greenenes kvalitet. Samtidig hadde man også et par år med uvanlig milde vintere som resulterte i mye is hele vinteren og mye dødt gress.

Som en følge av svært dårlige greener ble det satt i gang en egen undersøkelse bl.a. med deltagelse av SGFs bane- og gresseksperter Håkan Ericsson. Rapporten bekreftet tidligere mistanker om at greenenes vekstmasse ikke var optimale. Det ble konkludert med - for lite finstoff i vekstmassen - for små greener i forhold til trafikken og for flate greener i forhold til den avrenningen som kommer med finere sand.

Ombygging av greener var også aktuelt, men så kostbart at man bare så for seg å gjøre det der det også av andre grunner ble helt nødvendig.

Overvintringsskader.

Også andre tiltak for å forbedre overvintringen ble etter hvert igangsatt i Bærum og på andre baner i Norden. De nordiske forbund og greenkeeperforeningene satset langsiktig på forskning og forsøk knyttet til overvintringsproblematikken. Og klubbens greenkeeper, Stål Bø var aktivt med i flere forsøk (tildekking med bl.a. halm, granbar, plastduker og annet)

Behovet for å bygge om samt å utvide green 7 (senere hull nr 3) ble også større etter hvert som dårlig overvintring fortsatte. Årsaken var en følge av sterk slitasje og mye nedslags skader. Samtidig kunne sikkerheten forbedres ved at greenen ble trukket noe lenger vekk fra nærmeste nabogreen. Ombygging ble utført med eget banemannskap senhøstes 1994, men tok lenger tid enn antatt og forstyrret spillet langt utover i neste sesong.

Endring av banestellet:

Etter to års drift med O.Skaaret AS som ansvarlig, besluttet man at det ville være best å ta over banestellet selv. Vi hadde fått mer erfaring, noen gnisninger om vedlikeholdet oppsto og klubben mente vi kunne gjøre det både bedre og billiger selv. Stål Bø ble fast ansatt og bygget opp en stab ”sesongarbeider” som stort sett kommer tilbake hver vår. Nytt utstyr måtte kjøpes inn.

Oppbevaring og vedlikehold av utstyret ble etter hvert ansett som uforsvarlig og de baneansattes faciliteter for uholdbare i leide, gamle brakker (sauefjøset) på Burud gård. Leieavtalen gikk også ut og klubben så seg tvunget til å forbedre drifts-forholdene. Etter noen tid ble et nytt driftsbygg i Burudveien 25 realisert og tatt i bruk våren 1996. Bygget ble lånefinansiert med ca. 1.4 mill av en total kostnad på vel 2.0 mill.

Oppsummering av driften:

De første års drift var preget av mange nye forhold, særlig vedrørende banens forbedringer og etter hvert også økende krav til banens kvalitet, klipping og den service man forventet.

Det fremkom også endel kritikk om styrets disposisjoner i årsmøtene. Var ombyggingene nødvendig.

Hvorfor må årskontingenten være såpass høy. Bør vi holde banestellet selv. Hva skal vi med en så stor administrasjon?

Slike spørsmål ble selvfølgelig besvart og forklart, men det var et tegn på hvor viktig informasjon er.

Alt i alt var det relativt få misfornøyde medlemmer å dømme etter den spørreundersøkelsen som ble holdt litt senere. Det ble også gjennomført 3 utredninger om klubbens administrasjon, om klubbens organisering og en intern driftsvurdering.

Økende golfinteresse

Fra oppstart har klubben vært med på en sterkt økende interesse for golf i Norge. Den har vært særlig merkelig i Bærum. Med opptil 1400 medlemmer og stor pågang av gjester har problemet vært å tilgodese nok spilletid for egne medlemmer.

Fra årsmøtet i 1992 ble det besluttet at medlemsantallet gradvis skulle reduseres til ca 1100 over en 6 års periode. Det ble derfor lite plass til nye inntak i årene deretter.

Etter 4 år var medlemstallet sunket til ca 1200 hvilket synes å være et nivå våre baner kunne tåle. Årsmøtet aksepterte derfor å stoppe nedtrappingen i 1996/97.

Behov for mer spillkapasitet.

Det var snart nødvendig å se seg om etter utvidelsesmuligheter slik at kapasiteten ble bedre. Det ble utredet og vedtatt på ekstraordinært årsmøte i 1992 å anlegge en korthullsbane på vestsiden av elven Lomma. Anleggskostnaden ble på beskjedne kr 300 000 og inkluderte veibro over Lomma, mens banen var av enkel standard uten oppbygde greener og uten vanningsanlegg.

For å finansiere prosjektet ble det besluttet å ta inn 60 nye medlemmer. Også for korthullsbanen var det nødvendig å få tillatelse til å bygge på "midlertidig omdisponert grunn". Korthullsbanen ble en økonomisk suksess, en god avlastning for hovedbanen og et godt tilbud til nye golfere. Vi var lenge eneste klubb i Norge som kunne tilby spill for personer som ikke har det grønne kort.

Strategi og Haga prosjektet:

I 1994/95 ble det startet opp et strategi arbeide for å definere hva klubbens mål burde være sett på bakgrunn av at medlemsantallet var høyt og presset på banen økte. Strategiarbeidet under Nils Høeghs ledelse ble på en måte "avsporet" ved at man tidlig fikk høre om et potensielt nytt område langs Griniveien (Øverland/Haga prosjektet senere kalt Haga golfklubb). Utvalget og senere styret kom til den konklusjonen at en mulig utvidelse av vår banekapasitet med en eller to nye baner der, var meget interessant. Strategiutvalget fungerte deretter som et utviklingsorgan for å fremme Øverland /Haga prosjektet.

Det var imidlertid meget dårlig tid til å eventuelt få et slikt prosjekt inn på den offisielle kommuneplan hvis man ikke ønsket å vente på neste kommuneplan-rullering om 5 år. Styret besluttet og fikk årsmøtets aksept for å forfølge prosjektet i håp om at klubben kunne løse mye av sine kapasitetsproblemer gjennom et samarbeid eller utvidelse av banekapasiteten der.

Strategiutvalget med Gunnar Gravdal som konsulent/lobbyist greide mot alle odds å få prosjektet inn på gjeldende kommuneplan revisjon. Skuffelsen var derfor stor da det viste seg at grunneierne ikke ville samarbeide videre med klubben i prosjektet. Klubben hadde tatt en sjanse med å utvikle og bekoste prosjektet alene, uten en skriftlig intensjonsavtale. Grunneierne var ikke villig til å binde seg for noe som helst før man hadde fått aksept i kommunen, bortsett fra å støtte klubbens bestrebelser i søknader og lignende. Klubbens prosjektkostnader til honorarer og markedsføring måtte bæres alene. Grunneierne ønsket å fortsette utviklingen av prosjektet selv, men hadde ingen forståelse for Bærum golfklubbs store innsats.

Omorganisering av banedrift og administrasjon:

Denne nedtur i arbeidet med å øke klubbens spillekapasitet ga støtet til at man deretter konsentrerte seg om å gjøre egen bane og anlegg bedre.

Det ble også lett etter andre utvidelsesmuligheter nærmere klubbens hovedbane, men man fant ingen gode områder som var store nok og velegnede til en ny 9 hulls sløyfe.

Rundt 1995 var det en markert økning av gjestespillere. (greenfee-spillere). Dette falt sammen med et par år med gode overvintringer og derav tidlig spilleklar bane. Presset på banen var derfor meget stort og bemanningen på banen og i administrasjonen var for liten. Det ble derfor besluttet å ansette nok en person på full tid for bl.a. å øke vårt engasjement blant samarbeidspartnere (sponsorer). Her

var mulighetene ikke utnyttet økonomisk, og man antok at konsekvensene for bane og spill var liten. Lars Hjorth ble ansatt som Sportssjef fra februar 1996 og fikk ansvar for mye av det spillerrelaterte, sponsorer, banens finish og oppfølging av banestellet. Daglig leder ble derved også friggitt for økende ingeniørrelaterte bygge- og anleggs-opp-gaver som måtte gjøres.

Sportssjefen lyktes i å øke inntektene vesentlig, men det viste seg etter hvert at belastningen på banen ble for stor. Klubbens medlemmer ble skadelidende ved at tilgangen til banen ble vanskeligere.

Selv om banens standard med hensyn til gressvekst, organisering av spill og lignende ble bedre, falt dette sammen med et par spesielt dårlige overvintringer mot slutten av 90 årene.

I denne perioden ble en ny startbod og bedre spillekontroll endelig realisert. Gjennom bedre dataregistreringer og kontroll ved start fikk man fra denne tid også en bedre dokumentasjon på spillebelastninger slik at tiltakene kunne være mer målrettede.

Banekvalitet (Bane og anleggsforbedringer)

Fra starten og gjennom hele klubbens drift, har banekomiteen i samarbeid med greenkeeper og daglig leder holdt styret å jour med behov og ønsker om banens utvikling. Et eget dokument om BANEKVALITET ble utarbeidet tidlig og har vært grunnlaget for drift og baneutvikling. Dokumentet definerer banestandard man ønsker i Bærum golfklubb. Banekomiteen holdt også en rullerende 3-års utviklingsplan à jour hvert år.

På midten av 90-tallet startet banekomiteen en prosess for å forme en 10-års plan for banens utvikling og engasjerte banearkitekt Jeremy Turner til å være med i dette arbeidet. En rekke muligheter for utvidelser og omlegginger ble gjennomgått og man ble enige om ha en kortsiktig (3 år) og en langsiktig (10 år) utviklingsplan.

Utvidelse mot nord, Hull 13, 14 og 15)

3 års planen inneholdt flere elementer for forbedring av utslag, en bunkerutvidelsesplan og en ombygging mot nord (mot Kirkeby, nedre) Denne utvidelse mot nord ble aktualisert ved øket trafikk og derav øket fare langs hull 14 (spill langs Bispeveien). Flere tidligere sikringstiltak der, hadde vist seg å ha begrenset verdi og gjorde en ombygging nødvendig. Årsmøtet aksepterte derfor å forsere frem utvidelse/ombygging av banen mot nord.

Anleggsarbeidene ble utført av det svenske golfanleggsfirmaet Golf og Trädgård Entreprenad AB og de nye hull kunne tas i bruk fra 1998/99.

Utvidelsen ligger også på midlertidig omdisponert grunn og utgjør en fin spilleteknisk forbedring med to relativt lange og brede par 4 hull som det ikke er mange av på banen ellers. Arbeidene omfattet etablering av tre komplette spillehull, mens bare green 14 ligger utenfor det opprinnelige baneområdet.

Anleggsarbeidene på hull 14 og 15 var teknisk krevende pga lavtliggende og vanskelig drenerbar grunn. Kostnaden ble på vel 2 mill og ble finansiert over 2-3 års drift.

Det nye hull 15 krysser den gamle "Bispeveien" rett syd for tidligere "Bonna skifabrikk". Samtidig med ombyggingen ble Bispeveien offentlig definert som del av den såkalte "Pilegrimsveien" mellom Oslo og Trondheim. Kryssingen mellom golfere på hull 15 og pilegrimsvandrere har vist seg å være uproblematisk da terrenget er åpent og golfspillere viser respekt for andre brukere, i dette tilfelle brukere av Bispeveien. Dessuten synes det ikke å ha blitt noen økning i antallet pilegrimsvandrere.

Andre utvidelser/omlegginger:

Den langsiktige 10-års plan inkluderte en mulig utvidelse med 3 nye golfhull syd-østover mot gården Sleaskjulet og langs Burudbekken øst for Burud gårdene. Planer om en utvidelse der var foreløpig ansett å ligge langt frem i tid pga omfanget (store kostnader) og eventuell lang kommunal behandling.

Noe overraskende ble planer om boligbebyggelse på/ved Burudgårdene godkjent og akseptert inn i den gjeldende kommuneplan i løpet av år 2000. Mer overraskende var det at boligbyggingen ble regulert inn på deler av golfbanen ved hull 8 som klubben leier langsiktig av kommunen. Det og andre forhold rundt en boligbygging vil medføre at banens hull 2 og 8 må bygges om. Det ble derfor også aktuelt å vurdere en mer omfattende omlegging som inkluderer utvidelsen langs Sleaskjulet og Burudbekken. Hvis det er mulig vil man kunne "avgi" arealer til boligbygging, sikre eksisterende spillefelter og totalt sett få bedre organisering av spillet (bedre "routing") og en enda bedre golfbane. Avgjørelse om dette vil også være avhengig av et økonomisk bidrag fra utbyggerne.

Pr årsskiftet 2000/01 er klubben i forhandlinger med utbygger, grunneiere og kommunen for å klargjøre hva som kan være mulig for å sikre en trygg bane av minst samme kvalitet som den eksisterende.

Nytt klubbhus:

Med den økede aktivitet over mange år kom kravet om bedre medlems fasiliteter. Det ble særlig fokusert på de dårlige forhold for bl.a. garderobes, toaletter, lager for traller, butikk, kafé osv. Klubben hadde helt fra starten i 1988/89 hatt mye av medlems-tjenesten knyttet til gamle brakker.

De sanitære forhold var uholdbare og langt på vei ulovlige ettersom det midlertidige oppsamlingssystem var blitt mer enn 10 år gammelt. Også driftskostnadene i de gamle brakker ble etter hvert uakseptable og kontor og kafé i det gamle Hellerud gårds våningshus holdt ikke lenger mål.

Samtidig med klubbens husplaner kom det signaler fra Bærum kommunes administrasjon om at de var interessert i å se på golfbanen som et potensielt flerbruks område, spesielt for skiaktiviteter. Styret (under ledelse av Eyvind Urbye) og årsmøtet var positivt til et samarbeid om et slikt flerbruksanlegg forutsatt at kostnader til bygging av nytt senter og drift av anlegget ble fordelt på brukerne. Klubben ble med i en planlegging av flerbrukskonseptet i samarbeid med Lommedalen idrettslag, kommuneadministrasjonen, Norges Skiforbund oa.

Prosjektet strandet dessverre på at andre idrettsinteresser i Bærum gikk imot planene og bidro til en negativ politisk avgjørelse i kommunen.

Klubben konsentrerte seg derfor om bygging av det nye driftssenter/ klubbhus alene. Det ble bygget i 1999/2000 med åpning i mai 2000. Kostnaden ble på vel 8 mill med ytterligere ca 2 mill til vann- og avløps sanering og opprusting av treningsområdet. Finansieringen var ved låneopptak og ekstra medlemsavgift på kr 500 pr medlem pr år i en 5 års periode.

Også dette prosjektet, den største satsningen i klubbens historie etter hovedbanebyggingen, ble omdiskutert. Enkelte mente bygget var for ambisiøst og kostbart. Styret og Årsmøtet gikk imidlertid inn for planene slik byggekomiteen, ledet av Rolf Eek Johannesen og arkitekt Eivind Eriksen hadde utarbeidet.

Avslutning 1990 – 2001

Med ferdigstillelsen av det nye klubbhuset var en epoke over. Klubben hadde greid å gjennomføre det som ble lovet allerede i det første driftsåret (1990), nemlig nytt driftssenter.

Daglig leder, Gunnar Kjølseth fant også tiden inne til å trappe noe ned og trakk seg som leder, men fortsatte med enkelte ingeniør relaterte utviklingsprosjekter for klubben.

Sportssjef Lars Hjorth ble utnevnt til ny daglig leder i 1999. Ansettelsen var imidlertid omdiskutert og ble et tema i påfølgende årsmøte og en del fokusert på i lokalavisen "Stikka". Ca et år etter sluttet Lars Hjorth for å begynne som prosjekt-ansvarlig for Haga prosjektet som etter flere år syntes å bli realisert uten medvirkning fra Bærum Golfklubb.

Brede Kristoffersen ble ansatt som ny daglig leder i årsskifte 2000/01 under styreformann Petter Bagstevold.

De siste årets viktigste oppgaver var å konsolidere økonomien og forberede for en overgang til en form for omsettelige medlemskap slik at klubbens gjeld kunne reduseres mest mulig. Beslutning om slik omorganisering ble besluttet i årsmøtet i mars 2001.

Forbedring av banner ble fortsatt prioritert sammen med tilpasning av driften til klubbens økede bygningsmasse. Hull 10 ble bygget om og utslaget forberedt for gress sammen med bygging av eget toalett og bedre transport rundt green 9.

Året 2001 viste seg igjen å bli et spesielt godt år med hensyn på vekst, god bane og sterk belastning. Dette ble taklet av banepersonalet på en utmerket måte slik at banen holdt god standard helt til stengning den 22. oktober.

